

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA JUBILEJSKOJ AUDIJENCIJI *Četvrtak, 30. lipnja 2016.* [\[Multimedia\]](#)

Milosrđe bez djela u sebi je mrtvo

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Koliko smo puta, tijekom ovih prvih mjeseci Jubileja, čuli da se govori o djelima milosrđa! Danas nas Gospodin poziva na ozbiljan ispit savjesti. Dobro je, naime, nikada ne zaboraviti da milosrđe nije apstraktna riječ, već je to način života: neka osoba može biti milosrdna i može to ne biti; to je način života. Biram živjeti kao milosrdan ili izabirem živjeti kao onaj koji nije milosrdan. Jedno je govoriti o milosrđu, a drugo živjeti milosrđe. Parafrizirajući riječi svetog Jakova apostola (usp. 2, 14-17) mogli bismo reći: milosrđe bez djela u sebi je mrtvo. Upravo tako! Ono što milosrđe čini živim jest njegov stalni dinamizam kojim se ide ususret potrebama onih koji su u duhovnoj ili materijalnoj nevolji. Milosrđe ima oči da vidi, uši da čuje, ruke da pridigne pale...

Svakodnevni život omogućuje nam gotovo rukom dotaći tolike potrebe najsiromašnijih i onih koji su izloženi najtežim kušnjama. Od nas se traži ona posebna pozornost koja će nas dovesti do toga da zamjećujemo stanje patnje i potrebe u kojem se nalaze mnoga braća i sestre. Ponekad prolazimo pored situacija dramatičnog siromaštva kao da nas ne dotiču; ide se dalje kao da ništa nije bilo, u jednoj ravnodušnosti koja nas na kraju čini licemjerima. To se, a da toga nismo ni svjesni, pretvara u jedan oblik duhovnog mrtvila koje otupljuje duh i čini život besplodnim. Oni koji prolaze, koji idu dalje a da ne zamjećuju potrebi drugih, a da ne vide tolike duhovne i materijalne potrebe, su ljudi koji prolaze a da ne žive, to su ljudi koji ne služe drugima. Zapamtite dobro: tko ne živi da bi služio, ne služi da bi živio.

Koliko su samo brojni vidici Božjega milosrđa prema nama! Isto tako, koliki se samo obraćaju nama kako bi zadobili milosrđe! Onaj tko je iskusio Očevo milosrđe u vlastitom životu, ne može ostati neosjetljiv pred potrebama braće. Nema bježanja od Isusova učenja koje smo čuli: bio sam gladan i nahranili ste me; bio sam žedan i napojili ste me, bio sam gol, izbjeglica, bolestan, u zatvoru i vi ste mi pomogli (usp. Mt 25, 35-36). Ne smijemo se izmotavati pred osobom koja je gladna: treba joj dati jesti. Isus nam to kaže! Djela milosrđa nisu teorijske teme, već konkretna

svjedočanstva. Obvezuju nas da zasučemo rukave i ublažimo patnju.

Zbog promjena u našem globaliziranom svijetu, neka su se materijalna i duhovna siromaštva umnožila: dajmo dakle prostora maštovitosti ljubavi, kako bismo otkrili nove načine djelovanja. Tako će put milosrđa uvijek postajati sve konkretniji. Od nas se, dakle, traži da ostanemo budni poput noćne straže, kako se ne bi dogodilo da, pred siromaštvima koja su posljedica kulture blagostanja, oslabi kršćanski pogled i postane tako nesposoban stremiti onom bitnom. Stremiti bitnom. Što to znači? To znači stremiti Isusu, gledati Isusa u gladnome, u zatvoreniku, u bolesniku, u golom, u onome koji nema posla a mora prehranjivati obitelj. Gledati Isusa u toj našoj braći i sestrama; gledati Isusa u onome koji je sam, žalostan, u onome koji griješi i treba savjet, u onome tko Isusa treba za tihog suputnika da osjeti da nije sam već da ima društvo. Koliko je samo djela koja Isus traži od nas! Gledati Isusa u njima, u tim ljudima. Zašto? Zato jer Isus gleda mene, gleda sve nas.

A sad prelazimo na nešto drugo.

Prošlih dana Gospodin mi je dao posjetiti Armeniju, prvi narod koji je prigrlio kršćanstvo, na početku četvrtog stoljeća, narod koji je, tijekom svoje duge povijesti, posvjedočio kršćansku vjeru mučeništvom. Zahvaljujem Bogu za to putovanje i iskreno sam zahvalan Predsjedniku Republike Armenije, katolikosu Karekinu II., Patrijarhu i katoličkim biskupima kao i čitavom armenskom narodu što su me primili kao hodočasnika bratstva i mira.

Ako se Bogu svidi, za tri mjeseca ću posjetiti Gruziju i Azerbajdžan, druge dvije zemlje s kavkaskoga područja. Prihvatio sam poziv da posjetim te dvije zemlje iz dva razloga: s jedne strane da time pokažem koliko cijenim drevne kršćanske korijene tih zemalja – uvijek u duhu dijaloga s drugim religijama i kulturama – te potaknem nadu i putove mira. Povijest nas uči da put mira iziskuje veliku ustrajnost i stalni hod, počevši od onih malih koraka koji malo po malo postaju sve veći, idući jedni drugima ususret. Upravo zbog toga izražavam želju da svi zajedno i svatko zasebno dadne svoj doprinos miru i pomirenju.

Kao kršćani pozvani smo jačati među nama bratsko zajedništvo kako bismo dali svjedočanstvo za Kristovo evanđelje i bili kvasac pravednijeg i solidarnijega društva. Zato je čitav pohod bio u zajedništvu s vrhovnim patrijarhom Armenske Apostolske Crkve koji mi je ukazao bratsko gostoprimstvo tijekom tri dana u svome domu. Ponovno upućujem zagrljaj biskupima, svećenicima, redovnicama i redovnicima te svim armenskim vjernicima. Neka im Djevica Marija, naša Majka, pomogne da ostanu postojani vjeri, otvoreni za susret i velikodušni u djelima milosrđa.

